

GEWIKT & GEWOGEN

Klassiek in een kloostertuin

Gebeurtenis: Optreden pianoduo Histo Petrov en Liza Bochkareva **Gezien:** tuin van het Karmelklooster Drachten 27/6 **Publiek:** 50 personen ★★☆☆☆

Terwijl de witte en paarse lupinen statig bogen op de zachte briesjes die in de kloostertuin van het Karmelklooster voelbaar waren en aanwezige vogels zo nu en dan van zich lieten horen, speelden de uit Bulgarije afkomstige Histo Petrov en zijn vrouw uit Montenegro Liza Bochkareva – beiden studeerden cum laude af aan het Utrechts Conservatorium – een op een breed publiek afgestemd programma. Eerst ieder voor zich, daarna speelden de jongelui samen, vierhandig. Hun instrument was geen glimmende zwarte reus die men kent van concertzalen, maar een traditionele, subtiel versterkte huiskamerpiano die het zo bleek in decibellen won van een rondvliegende sportvliegtuigje.

Petrov is een romanticus die zich niet te veel laat gaan. Zijn polonaises van Chopin klonken gevoelig, maar niet klef. En zijn Liszt (*Consolation no. 3* en *Liebestraum no. 3*) kende enkele effectvolle vertragingen waardoor de gevoeligheid opliep, maar nergens bouwde hij goedkope, suikerzoete effecten in. Petrov

weet het technische, zakelijke in evenwicht te brengen en te houden met de emotionele lading van een werk en blijft daarmee, ook vanonder een parasol en omringd door ruissend struweel, boeien.

Bochkareva's spel bezit dezelfde kwaliteiten, behalve dat haar interpretaties, bijvoorbeeld van delen uit *De Seizoenen* van Tsjajkovski, minder natuurlijk ademen. Ze liet enkele passages onvoldoende 'uitklinken'. Niet altijd, maar toch. Het onderdeel *Maart*: het lied van de leeuwerik kreeg, hoe kan het ook anders, versterking van gevederde tuinbewoners.

En dan *Morgenstemming*, Griegs weergave van ochtendgloren voor de kust van Marokko. Nu dus in een arrangement voor vier handen. Hierin – en ook in andere delen van de *Eerste Peer Gynt Suite* – smolt het spel van de op links zittende Bochkareva samen met dat van de in hogere regionen opererende Petrov. Kleurrijke vertolkingen waren het, uitgezonderd *De dood van Åse*. Dat deel miste diepte en drama. Met meer dynamiek en beter uitgekende tempi zal het vast beter klinken.

RUDOLF NAMMENSMA

Eenzaamheid als collectief trauma

JACOB HAAGSMA

LEEWARDEN Dankzij de Leeuwarder stadsschouwburg De Harmonie waren er toch delen van de Oerol-programmering voor publiek te zien.

Ook theatergroep Via Berlin zou afreizen naar Terschelling, om daar de voorstelling *Instant Loneliness* te spelen – voor de camera's, om te streamen in het online-programma van Oerol. Maar men durfde het toch niet helemaal aan. Nu Oerol een paar dagen te gast was in De Harmonie kon deze voorstelling plotsklaps toch gespeeld worden zoals bedoeld: live, voor publiek.

Instant Loneliness is de afsluiter van een trilogie waarvan de eerste twee delen op het reëel existierende Oerol te zien waren. Ook al doet het Cello Octet Amsterdam opnieuw mee, de sfeer is toch radicaal anders. Het valt zelfs niet goed voor te stellen hoe dit eruit zou zien in de open lucht, op locatie, laat staan via een stream.

Die acht cellisten zijn integraal onderdeel van deze voorstelling. Ze zitten op metershoge stellages, gehuld in zwart, hoed op en mondkapje voor. Dat lijkt op de dag na Mondkapjesbevrijdingsdag een ernstig statement, maar ze gaan af, halverwege.

Die ernst klopt wel, blijkt uit de monologen van Dagmar Slagmonen (ook de regisseur) en de dans

van Pedro Ricardo Henry. De sfeer doet denken aan een kruising tussen Samuel Beckett en *Herenleed*: duister absurdisme.

Moet smart eigenlijk wel worden verlicht? Het antwoord zit hem in de schitterende muziek, geschreven door Kate Moore en messcherp gespeeld door de acht cellisten: van fluisterzacht via dwingende herhalingen tot bijna pijnlijk schrijnend. Als ook de musici en hun instrumenten deel gaan uitmaken van de choreografie (van Pim Veulings) daagt het besef: eenzaamheid is een collectief trauma.

Jeugdtheaterschool Meeuw liet hier het meermalen uitgestelde *Olympia Palace* in première gaan – niet direct een typische Oerol-voorstelling derhalve. Het regiedebuut van Eva Meijering, op een tekst van Wessel de Vries, laat iets zien van de groepsdynamiek tussen acht jongeren in de nogal verlopen plattelandsportschool van de titel. Gefnuikte ambities, geknakte liefdes en dromen van een betere toekomst, steevast in een enigszins mythisch Zuiden, komen samen in een sympathieke, intrigerende voorstelling. En die is nog tot en met vrijdag tweemaal daags in De Harmonie te zien.

Ook Yin Yin, de exotisch-muzikale afsluiter van dit mini-Oerol-aan-de-wal-festival, komt terug naar Leeuwarden, en wel over een kleine drie weken op festival Welcome To The Village.

Vliegende start voor Het Achterland

ELISABETH POST

BURGUM Bij jeugdcultuurschool Het Achterland in Burgum kunnen kinderen uit Noordoost-Friesland sinds twee jaar terecht voor cultuur- en theaterlessen. Zaterdag was er open huis.

„Kijk maar eens recht in de ogen van degene tegenover je”, zegt theaterdocent Karel Hermans tegen Paul Kooistra. „Tien seconden lang.” Als Kooistra even de blik van zijn zoon Arwin (12) vangt, kan die een glimlach niet onderdrukken.

Hermans geeft tijdens de open dag van jeugdcultuurschool Het Achterland in de Molkfabryk in Burgum een aantal ouders en hun kinderen een korte workshop theater voor 12-plussers. Welke emoties komen bovendien als je mensen recht in de ogen staart en zelfs een stapje in hun richting doet? „Best wel spannend om te doen hè? Ik hoop dat jullie iets hebben gevoeld”, zegt de theaterdocent. Voor Arwin voelde het vooral ongemakkelijk, zegt hij na afloop van het lesje. Maar hij moet ook bekennen: „Het was leuk om te doen.”

Bij Het Achterland kan de jeugd zich bekwalen in onder meer toneelspelen. Maar het is meer dan alleen leren iets onder de knie te krij-

gen. Hermans: „We werken hier ook heel erg met elkaar samen.” Er worden lessen gegeven aan kinderen vanaf zes jaar. Arwin heeft geen hobby's, zegt hij. „Hij maakt lange dagen op school en is pas 's middags rond vijf uur thuis. Hij heeft nauwelijks tijd voor hobby's”, zegt vader Paul. De gymnasium-leerling volgt onderwijs aan het Tjalling Koopmans College in Hurdegaryp. Maar in de Molkfabryk in Burgum waar Het Achterland is gehuisvest, wordt op zaterdag lessen gegeven. „Dus dat is mooi”, zegt vader Paul. „Misschien ga ik het wel doen”, denkt Arwin.

In 2019 is Het Achterland van start gegaan voor jeugd vanaf zes jaar. Kinderen krijgen de ruimte om te experimenteren met onder meer dans en beweging, geluid en instrumenten, decor en acteren. En hoewel door corona even alles stil kwam te liggen, hoor je directeur Adriaan Groffen niet klagen. Integendeel. „Het gaat heel erg goed”, zegt hij. Er zijn voldoende aanmeldingen van

Kinderen maken van iets dat ze 'vet' vinden een kunstwerkje

leerlingen die op zaterdagen lessen willen volgen en ook basisscholen melden zich. De professionele docenten van Het Achterland komen ook in de klas om workshops te geven.

Deze weken krijgen zo'n 8000 leerlingen van de groepen 5, 6, 7 en 8 van basisscholen in het gebied waar Het Achterland actief is een zogenoemd verhalenpeurtochtboekje. Het is de bedoeling dat de kinderen tijdens hun vakantie van iets dat ze heel erg 'vet' vinden een kunstwerkje maken. Dat wordt eind augustus tentoongesteld in het Museum der Dingen. Groffen lachend: „Dat museum bevindt zich in een autobus. Ik ben benieuwd of alles er in past.”

Bij de start twee jaar geleden kreeg Het Achterland van de provincie 50.000 euro en het Iepen Mienskipsfonds gaf 35.000 euro subsidie. Groffen was blij verrast dat Het Achterland vorig jaar bij de nieuwe verdeling van de provinciale cultuursubsidies ook op de lijst stond. Tot en met 2024 krijgt de Jeugdcultuurschool een ton per jaar.

Het was dus al met al een vliegende start. Waar staat Het Achterland over tien jaar? Groffen: „Dan hoop ik dat op meerdere plekken de filosofie van Het Achterland wordt geïmplementeerd.”

www.hetachterland.nl

Karel Hermans geeft een theaterworkshop. Op de voorgrond rechts Paul Kooistra en zijn zoon Arwin. FOTO MARCEL VAN KAMMEN

Zanger van 'Alane' overleden na infectie

PARIJS In Parijs is vrijdag zanger Wes Madiko op 57-jarige leeftijd overleden. Hij scoorde in 1997 een wereldwijde hit met het nummer *Alane*. Madiko is overleden na een infectie die hij opliep in het ziekenhuis. Hij lag enkele dagen in coma. Madiko werd geboren op 15 januari 1964 in Mouataba in Kameroen. Van zijn hit *Alane* werden tien miljoen singles verkocht. In 1997 was het nummer de op twee na best verkochte plaat. In 2020 werkte de zanger samen met Robin Schulz, die de hit in een nieuw jasje stak. Opnieuw werd *Alane* een hit.

'NOORD': handige vrijwilligers gezocht

ZUIDBROEK Voor de voorstelling *NOORD* zoekt de productie vrijwilligers. Het stuk, dat in de maand september wordt opgevoerd, is bedacht door Geke Hoogstins (1956) – geboren in de toenmalige gemeente Kollumerland en nu woonachtig in Eext. Er zijn vrijwilligers nodig die onder andere kunnen timmeren, de foyer inrichten, kostuums en rekvisieten maken en helpen bij de catering. Ook voor de promotie van het stuk op markten en braderieën worden vrijwilligers gezocht. *NOORD* wordt opgevoerd in de Eurohallen Zuidbroek.

Finale Liet yn novimber ferpleatst nei oare dei

LJOUWERT De finale fan Liet 2021 is ferpleatst en wurdt yn stee fan 19 novimber, op woansdei 17 novimber holden yn Neushoorn yn Ljouwert. It liket derop dat publyk by de finale oanwêzich wêze kin. „It moast soe wêze as de dielnimmers foar in folle sear spylje kinne”, seit foarsitter Gerard van der Veer fan Liet. „We moatte ôfwachtsje hoe't de regels tsjin dy tiid binne.” Artysten dy't meidwaan wolle oan it Frysktalige sjongfestival kinne har ynskriuwe op de webside fan Liet, www.liet.frl. De ynskriuwing slút op moandei 26 july.